

Долу, по трема се чуваха бързи, тревожни стъпки, звънъ на оръжии, неспокойни, припрѣни гласове.

„Тази година ще бжде убитъ единъ владѣтель . . .“ — бѣ казалъ врачовникъ Спиридонъ, когато презъ февруарий опашата звезда бѣ пресѣкла съ кървавъ блѣсъкъ небето. А още въ самото начало на годината слънцето се бѣ раздѣлило на три половини.

И всѣки отминалъ мигъ Борилъ го чувствуваше като подаренъ отъ Бога. Най-сетне бѣ ли настаналъ сѣдбовниятъ часъ?

Вратата се отвори и, като разблѣска стражитѣ, които му препрѣчваха пътя съ копия, вътре влѣзе великиятъ боляръ Шишманъ.

Като го зърна, Борилъ отпусна меча, изтри ледената потъ, която бѣ избила по челото му, пристѣпи къмъ ново-дошлия.

— Шишмане! Какво диришъ въ Търновъ?

— Прости ми, твое величество, че влизамъ по този начинъ. Людѣтъ ти изпълняватъ прекалено строго твоитѣ заповѣди, щомъ не искаха да направятъ изключение дори и за мене . . . Не бихъ пристѣпилъ волята ти, ако не се касаеше за нѣщо важно . . .

Снажниятъ черноокъ мжжъ, съ дребни тъмни очи, свали мократа си намѣтка, подаде я въ рѣцетѣ на единъ прислужникъ. Подаде и шлема, прекара дланъ по коситѣ си, по покритото съ кждрава брада лице.

— Защо не ми отговаряшъ, Шишмане? Защо си напусналъ Просѣшката крепостъ въ тия размирни времена? Както диришъ тукъ! — извика Борилъ и вълна отъ съмнение се плисна по лицето му.

— Азъ не съмъ вече намѣстникъ на Просѣкъ — отвърна великиятъ боляръ.

Широкитѣ му гърди се повдигнаха въ буйно, едва сдържано вълнение. Въ тѣснитѣ му очи искрѣше потаена болка.

— Сега въ Просѣкъ владѣе Стрѣзомиръ — добави съ беззвученъ гласъ.

— Стрѣзомиръ!